

[Johannes Jensen.]

omsider er naaet dertil, at Sindene kan bøjes mod hinanden, er jo en Sag for sig; men naar det nu bliver sagt, at man godt kan blive ved den gamle Næringslov i 30 Aar endnu, vil jeg dog gerne minde om, at de, der har ført Kravene om en ny Næringslov frem, er Handelsstandens og Haandværkets Organisationer. Det er ikke det købende Publikum, der har forlangt en ny Næringslov, men det er de Folk, som nu staar frem og siger, at vi slet ikke behøver en ny Næringslov. Selv om denne Udtalelse i og for sig kunde være rigtig, lyder den dog underligt, naar den kommer netop fra den Side.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bunch) var inde paa en Række — jeg kan egentlig ikke kalde det Næringsomraader, for Kiosker, Salg af Konfekt, Kagebageri og alt den Slags kan kun i snæver Forstand falde herind under, og det ærede Medlem ved jo ogsaa meget vel, at dette ikke har nogen egentlig Forbindelse med det Lovforslag, vi behandler her, men hører ind under en anden Lov. Naar det ærede Medlem taler om, at der er Forretninger, som har Lov til at holde længere aabent end tilsvarende konkurrerende Forretninger, er dette i og for sig rigtigt nok, men naar vi nu for Fler-tallet af Handelsforretningers Vedkommende har faaet tidlig Lukketid, er det Handelsstandens egen Skyld. Jeg bebrejder den det ikke, men den maa blot ikke glemme, at det er den selv, som har forlangt at faa denne tidlige Lukketid. Den har faaet sit Ønske imødekommet, men der er enkelte, som har ønsket at maatte holde aabent noget længere, og de har faaet deres Ønske opfyldt. Jeg skal for øvrigt minde om, at det ærede Medlem vist var sit Partis Ordfører ved Behandlingen af Butikslukkeloven, og at han den Gang ikke indvendte noget mod de Bestemmelser, der blev truffet. Jeg synes derfor ikke, det er saa helt rigtigt, at det ærede Medlem nu under Behandlingen af en anden Lov anfører Klager vedrørende Butikslukningen, som strengt taget ikke vedkommer den foreliggende Sag.

Jeg vil gerne paa ny minde om — hvad det ærede Medlem da ogsaa har erkendt —, at der i det foreliggende Lovforslag paa 3 Omraader træffes en Ordning, som i høj Grad maa tiltale Handelsstanden, nemlig vedrørende Løsoreauktion, kommunale Salg og Omløben med og Falbyden af Varer. Med det samme jeg omtaler disse Stats- og kommunale Udsalg,

vil jeg gerne sige et Par Ord til det ærede Medlem, der talte, jeg havde nær sagt som Medlem af Københavns Kommunalbestyrelse, altsaa det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen), som forsvarede Københavns Kommunalbestyrelse. Jeg skal ikke imødegaa det ærede Medlems Udtalelser, for jeg har ikke saa nøje Kendskab til Forholdene i København, at det kunde falde mig ind at bestride det ærede Medlems Paastande, men jeg vil gerne supplere dem. Det ærede Medlem siger, at Grunden til, at Københavns Kommune opretholder visse Udsalg, er den, at de er af social Karakter, og at de giver Befolkningen billigere Varer, eller giver dem i saa smaa Partier, som man kan ønske sig det. Heroverfor vil jeg dog bemærke, at den bedste sociale Foranstaltning, som en Kommune kan iværksætte — og det gælder ikke blot Københavns Kommune, men ogsaa alle de Provinskommuner, som har Monopol paa at levere visse Varer, der skal bruges i ethvert Hjem, saasom Gas, Vand og Elektricitet —, er at levere disse Varer til saadanne Priser, at det vel kan betale sig for Kommunen, at den altsaa faar et rimeligt Overskud, men at Priserne ikke faar Skin af at være en stor Skatteindtægt for Kommunen.

Det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Olga Knudsen) fremsatte nogle Udtalelser vedrørende Kvinders Adgang til at opnaa Borgerskab. Allerede under Behandlingen af Næringsloven af 1857 var det Spørgsmaal fremme, men der var ikke mange, som gjorde sig til Talsmand for, at Kvinder skulde have samme Ret som Mænd. Dog var der en enkelt, der gjorde det, nemlig Biskop Monrad, hvis Datter senere har været en fremragende Deltager i Kvinde-sagsbevægelsen. Men der var ogsaa i Ud-kastet den Gang en Bestemmelse, som tog særlig Sigte paa Kvinderne. Der var en Bestemmelse, saalydende — jeg oplæser den i Datidens Sprog —:

„At forfærdige Modepynt, Klædningsstykker for Fruentimmer og for Børn under 10 Aar, at sye Linnedsyning, Kaskjetter, Halsbind og deslige, skal for Personer af Quindekjønnet ansees for fri Næring.“

I den Anledning var der en Taler, som spurgte, om det skulde være et Privilegium for Kvinderne, og da han blev afbrudt med det Svar, at det var Meningen, bebudede han at ville stille Ændringsforslag, for han syntes dog, at ogsaa Mændene skulde have Lov dertil, at de i den Henseende skulde være ligeberettigede med